

HOOFDSTUK 16

ANEKDOTES

INHAALREEKS VAN DE B-SELECTIE

Door: Paul van Donk, lid vanaf 1991

Mijn eerste wedstrijd bij de B-selectie was een uitwedstrijd in Den Haag tegen VCS. B1 van Zwart-Wit '28 had al zeven wedstrijden zonder echte keeper gespeeld voordat ik bij hen onder de lat stond. Hoewel de eindstand van die wedstrijd 3-0 was (voor VCS), was de massale vechtpartij aan het eind van deze wedstrijd hetgeen mij het meest is bijgebleven. Zelfs ouders deden hieraan mee: met hun paraplu's liepen zij het veld op om spelers van Zwart-Wit '28 te slaan!

Zo'n vijf wedstrijden voor het einde van de competitie stonden we voorlaatste in de derde divisie, wat dus degradatie betekende. Om dit te voorkomen, waren we de laatste wedstrijden natuurlijk extra gemotiveerd. Maar onze tegenstanders waren ook niet de minsten: we moesten nog twee keer aantreden tegen medekoploper Spijkenisse, een keer tegen nummer drie uit de competitie, en nog een keer tegen VCS uit Den Haag.

De wedstrijden tegen Spijkenisse, die op twee achtereenvolgende zaterdagen werden gespeeld, wisten we met een positief saldo af te sluiten: Nadat we thuis op De Vaan een 2-0 ruststand uit handen hadden gegeven (waardoor het bij het fluitsignaal 2-2 was) pakten we een week later - in Spijkenisse - de volle winst. Deze 2-1 overwinning was de beste partij van iedereen gedurende dat seizoen. We knokten voor elkaar en voor de punten. Ook ik. Want hoewel ik die wedstrijd met hoge koorts stond te keepen, wilde ik m'n maatjes niet in de steek laten...

Een week later mochten we naar Excelsior Maassluis (nummer 3 in de competitie), waarvan we thuis met 5-1 slaag hadden gekregen. Gelukkig waren de rollen in deze wedstrijd omgedraaid, want we wonnen dik verdiend met 0-3. Overigens tot woede van de keeper van Maassluis die beweerde dat wij een aantal A-junioren mee hadden laten spelen, wat natuurlijk grote onzin was.

Daarna volgde de één na laatste wedstrijd van de competitie, en kregen we VCS op bezoek. Omdat zij zich al veilig hadden gesteld en geen herhaling wilden van de vechtpartij van een paar weken geleden, hadden zij een aantal spelers thuis gelaten. Hoewel moeizaam, wisten we ook deze partij te winnen. En wel met drie schitterende goals van onze spits. Eindstand: 3-2.

Door deze binnengehaalde punten (ja ja, 10 punten uit 4 wedstrijden) waren we inmiddels veilig en was onze laatste uitwedstrijd bij Laakkwartier alleen nog voor de statistieken. Deze wedstrijd eindigde in 1-1 en dat was voor ons een opluchting, want tijdens die wedstrijd hadden we een scheidsrechter die er alles aan deed om ons naar huis te laten gaan met een nederlaag, waarin hij gelukkig niet slaagde...

Al met al een heel spannend einde van een seizoen, waarin we gelukkig niet degradeerden dankzij onze gigantische inhaalrace tijdens de laatste vijf wedstrijden!

JEUGDTRIP NAAR CLIFTON ALL WHITES IN NOTTINGHAM (1979)

Door: René Schippers, lid van 1971-1983

Dat Zwart-Wit '28 landelijke bekendheid genoot is voornamelijk toe te schrijven aan de prestaties van het eerste elftal. 'Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst' luidt echter het bekende spreekwoord. Dit spreekwoord heeft het bestuur altijd hoog in het vaandel gehad. Door de jaren heen zijn er voor de jeugd vele activiteiten georganiseerd. Zoals sinterklaasfeesten, sportzaterdagen, spelregel-wedstrijden en uiteraard allerlei voetbaltoernooien rondom de feestdagen.

Eén van de leukste activiteiten die mij is bijgebleven, is het uitstapje naar Nottingham in Engeland in het jaar 1979. Aanleiding hiertoe was een uitnodiging van een plaatselijke amateurvereniging Clifton All Whites. Deze vereniging was in 1978 te gast geweest op sportpark De Vaan tijdens een toernooi, waarbij de spelers en begeleiders bij Zwart Wit '28 te gast waren. Een jaar later hadden de A- en B-jeugd het genoeg om bij Clifton All Whites te gast te zijn.

Met de veerpont vanuit Hoek van Holland werd de oversteek gemaakt naar Felixstowe, alwaar de reis met de bus

werd vervolgd naar Nottingham. Daar aangekomen wachtte ons een warm onthaal bij de kantine van 'The Whites.' De spelers en begeleiders werden ondergebracht bij gastgezinnen. Het was de bedoeling dat we zouden deelnemen aan een toernooi van Clifton All Whites, waarbij ook een team van Nottingham Forrest zou meedoen. Door het slechte weer van de dagen ervoor kon het toernooi echter geen doorgang vinden.

Teleurstelling alom. Toch konden we gelukkig nog wel een wedstrijdje met het A-team spelen tegen de 'The Whites'. Deze wedstrijd eindigde in een bloedstollende 0-0. Blijkbaar was het goede spel van de onzen opgevalen door een scout van Notts County, de tweede club van Nottingham, waardoor we werden uitgenodigd om een wedstrijd te spelen tegen een jeugdselectie van Notts County. Wij dachten dat we dus op het terrein van Notts County mochten voetballen, maar de jeugd in Engeland werd in die tijd zeker niet in de watten gelegd. Zodoende werd de wedstrijd gespeeld op een of ander 'achterafveldje' aan de rand van een typisch Engelse volksbuurt. Het omkleden gebeurde gedeeltelijk in de buitenlucht of in de bus, en douchen was er na afloop niet bij. De wedstrijd zelf werd 6-4 voor Notts County, na een 4-0 ruststand. Het was een hele ervaring om de beleving van de Engelse voetbaljeugd te mogen meemaken.

Buiten het sportieve vlak werd ons nog een aantal andere activiteiten voorgeschoteld: een bustrip door het wonderschone Derbyshire, het bezoek aan een engelse bioscoop en natuurlijk aan de oudste Pub of England.

Na afloop van deze voetbaltrip kon een ieder terugkijken op een zeer geslaagd verblijf bij onze gastheren in Nottingham en is er nog jaren lang contact geweest tussen diverse leden van Zwart-Wit '28 en Clifton All Whites.

BALLENJONGEN IN AHOY!

Door: Mees Rijdsdijk, lid in de jaren '70 en '80

Het was in de tijd dat ik in de B-jeugd speelde, toen de NCRV (Nederlandse Christelijke Radio Vereniging) het plan had opgevat om een minivoetbalshow op tv te gaan uitzenden. Voor degenen die het zich niet meer kunnen herinneren of zelfs van het bestaan niet afweten: De minivoetbalshow was een variant op het zaalvoetbal omdat er in vergelijking met dat zaalvoetbal andere regels werden gehanteerd. Zo bestond er de mogelijkheid om achter het doel om langs te spelen en kon er zelfs van achteren worden gescoord via twee gaten die in het net zaten. De deelnemende teams waren, als ik het mij goed herinner, oud-Feijenoord, oud-Ajax, oud-NAC enzovoorts, maar er was ook een team dat was samengesteld uit artiesten. Het geheel stond onder leiding van oud-scheidsrechters, waaronder Frans Derks (in zeer korte broek). Het commentaar op tv was van Dick Passchier en spreekstalmeester was de bij het publiek enorm populaire Barend Barendse. Locatie van dit evenement was het sportpaleis Ahoy dat iedere (opname)donderdag stijf was uitverkocht.

'Waarom dit verhaal?' zult u zich afvragen. Ik zal het u uitleggen. De NCRV had voor dit festijn namelijk ook ballenjongens nodig om ballen - die over de boarding rondom het veld (ook een verschil met zaalvoetbal), op de sintelbaan, of in de tribunes werden geschoten - terug te brengen op het speelveld. Vanwege de nabijgelegen locatie van de Christelijke voetbalvereniging Zwart-Wit '28 had de omroep bij het bestuur aangeklopt om hiervoor ballenjongens te leveren.

Ik weet niet meer hoe het precies ging, maar na een training werden er een aantal jongens - waaronder ik - benaderd om daaraan medewerking te verlenen. Dat was natuurlijk wel wat, om bij zo'n populair programma aanwezig te mogen zijn in een toch wel prominente rol. In gedachten ligt mij nog bij dat we eenmaal in de twee weken, volgens mij op donderdagavond, in Ahoy moesten verschijnen. Voor ons was dat natuurlijk dikke pret omdat we voor de wedstrijd op het speelveld een balletje mochten trappen terwijl het publiek, zo'n 5.000 mensen per avond, binnenstroomde. Ik kan me niet meer herinneren welke andere B-junioren hier allemaal bij waren, maar het was een heel leuke groep. En na afloop van het seizoen kregen we het trainingspak, dat we tijdens deze avonden droegen, als cadeau mee.

VERDWAALD OP DE VELUWE

Door: Jan Sintemaartensdijk, lid vanaf 1955

Het was oktober 1973 en een mooie herfstdag. Voor de uitwedstrijd tegen WHC reisden we met de gebruikelijke bus van Ringelberg, bestuurd door de even vertrouwde chauffeur Rien de Haan. De lunchpauze in de buurt van Nunspeet werd tevens gebruikt om even de spieren wat los te maken door middel van een rondje door het bos. Dat duurde wat langer dan gepland, maar het was tenslotte nog maar een klein stukje via de oude Zuiderzeestraatweg naar Wezep. Alles liep dus naar wens tot de chauffeur zei: 'Zo, toch nog mooi op tijd in Epe'.

We hebben elkaar stomverbaasd aangekeken. Maar hij versprak zich helaas niet en was inderdaad naar de verkeerde plaats gereden. We hadden hem zo volkomen vertrouwd dat niemand verder op de route had gelet. Plotseling waren we niet meer mooi op tijd en moesten zo snel als mogelijk in Wezep zien te komen. Alsof het was om ons te helpen, zagen we al onmiddellijk een bord, dat er weliswaar niet al te officieel uitzag, maar met daarop het woord Wezep en een duidelijke pijl. De route voerde eerst door een woonwijk en daarna over een smalle weg die naar een bos leidde. Nog was niemand echt in paniek, maar de zorgen begonnen toe te nemen toen het asfalt ophield en de weg uiteindelijk niet meer was dan een zandpad dat nauwelijks op auto's en helemaal niet op bussen berekend bleek. Weldra krasten aan twee kanten takken langs de bus, terwijl daarboven een dicht bladerdak alle licht wegnam. We kwamen tot stilstand op een plek waar een enorme stapel boomstammen lag te wachten op verder transport. Centimeter voor centimeter wist Rien de Haan de bus er uiteindelijk toch langs te krijgen, terwijl de klok onverbiddeijk doortikte. Toen het pad ook nog naar de top van een zandheuvel leidde, waarachter boomkruinen deden vermoeden dat het daar echt afgelopen was, dachten velen al aan de krantenkoppen na het weekend en aan de onvermijdelijke strafpunten wegens niet opkomen.

Nog hoor ik vanuit het duister achterin de bus Cees Wander roepen: 'Ik zie licht' en waarlijk, het pad werd breder en al snel kon iemand melden dat er een huis was gesignaleerd. We vonden daarna vrij snel het sportpark, waar de spelers zich in vliegende haast moesten omkleden om op tijd te zijn voor de aftrap. Met de laatste tactische aanwijzingen moest worden gewacht tot in de rust. Of die veel hebben geholpen, blijft de vraag. Terwijl er in de eerste helft nog gescoord werd, lukte dat na de wijze woorden in de pauze niet meer en werd helaas met 2-1 verloren.

TRAINING IN DE KLEEDKAMER

Door: Ed Molsbergen, lid van 1970-1994

Het was op een trainingsavond dat de regen met bakken uit de hemel kwam en de velden helemaal blank stonden. Wij dachten met z'n allen: 'Dat wordt een makkie vanavond, want op deze natte velden kunnen we echt niet trainen'. Maar... nu hadden wij een trainer, Arnold Lobman, die waarschijnlijk CIOS had gedaan. Hij had namelijk wel een oplossing voor dit probleem, en je wilt niet weten wat hij had bedacht: Hij liet ons een volledige training afwerken in de twee kleedkamers onder de tribune! Nou, en dat viel echt niet mee! Maar wonder boven wonder volgde iedereen zijn aanwijzingen.

Over deze trainingsavond is nog heel lang gesproken. En zoals dit schrijven laat zien, is deze training ons 'goed' bijgebleven.

VERRASSEDE VONDST IN HET BALLENHOK

Door: Ed Molsbergen, gedurende zijn beginperiode (jeugd) bij Zwart-Wit '28

Om de contributie laag te houden en de vaste kern te ontlasten, was besloten werkbeurten vast te stellen voor de lagere elftallen en de jeugd. De bedoeling hiervan was dat iedereen twee keer per jaar een halve zaterdag opofferde om hand- en spandiensten te verrichten op het complex. Zo kwam het dat ook ik op een goeie zaterdagochtend op mijn fiets naar de club ging. Daar eenmaal aangekomen, kwamen er diversen taken aan bod zoals verven, onkruid weghalen, schoon-maken, ballen oppompen etc. Arie van der Wel, die zo'n beetje de aanvoerder was van het onderhoud, vertelde je (tussen de grapjes door) wel wat je moest doen.

Nou weten we allemaal dat Arie niet vies was van een borreltje. (Ketel 1 was zijn merk!) Maar omdat de regels van de club waren dat er geen alcohol geserveerd mocht worden, kon Arie die daar niet drinken... Enfin, nadat Arie ons verteld had wat we moesten doen, gingen wij aan het werk. Want voor je het weet is een halve dag alweer voorbij. Op een gegeven moment zei Arie tegen mij: 'Ed, ga jij de ballen maar oppompen', dus ik naar het ballenhok. Pak ik een paar ballen uit het rek om ze op te pompen, en wat zie ik? Zitten er overal flessen jenever verstopt achter deze ballen. Dus ik weer naar Arie... maar die wist van niets!